

Eerste computerlabo in Rahrai

Tijdens mijn bezoek aan de *St. Antonius-school* in *Rahrai* vorig jaar kwamen de kinderen van de derde klas naar me toe om te vragen of ze een computerlabo kregen. Hoewel ik hun niets beloofde, antwoordde ik toen dat ik erover zou nadenken. Ze stonden me dit jaar geduldig op te wachten!

Mijn zoektocht naar computers leidde me naar de *Pi-top* oplossing. De *Raspberry Pi* is een heel bekende, goed befaamde computer, gemaakt door een liefdadigheidsorganisatie in het Verenigd Koninkrijk. Er worden er miljoenen gebruikt overal ter wereld, voor allerlei doeleinden. Voor de school in *Rahrai* wou ik een geïntegreerd systeem dat makkelijk te installeren en te onderhouden is, en daarom koos ik de *Pi-top* oplossing waar de *Raspberry Pi* vlot wordt ingepast. Het systeem heeft een goed scherm en verbruikt weinig energie. Bij wijze van voorafgaande test kocht ik er een om mee te experimenteren en later sloot ik een contract met het bedrijf voor 25 computers. We kregen een concessie en gratis 'Inventor's kits'. Die kits zullen ons helpen, kinderen te onderrichten in elektronica.

Uit ervaring weten we dat goederen versturen naar India een nachtmerrie is. We weten nooit wat ons te wachten staat vanwege de douane. Soms, als het gaat om materiaal dat niet erg bekend is, houdt de douane het wekenlang bij en vraagt om allerlei papierwerk voor ze het vrijgeven, en leggen een hoge importbelasting op. Hetzelfde gebeurde met onze computers. Na een maand werden de computers vrijgegeven en we slaagden erin hen te overhalen om de importbelasting te verlagen.

De volgende stap was het voorbereiden van de leraars om deze computers te monteren en het labo te installeren! Ik ging met veel leraars op school praten. Bij hun aanwerving hebben zij slechts wat basiskennis. Geleidelijk worden zij opgeleid en na een paar jaar verlaten zij ons vaak voor een be-

tere baan in de stad... Nu onze eigen leerlingen afstuderen aan de *Sint-Antoniusschool*, is het makkelijker geworden. Ik heb contact gezocht met een van onze oud-leerlingen die een graaduaat computerwetenschap doet in *Moradabad*. Hij heeft veel ervaring met het gebruik van *XO* computers in de basisschool en *Raspberry Pi* computers in de hogere schooljaren. Ik legde

Ik was blij, mijn enthousiasme voor nieuwe technologieën met de kinderen te kunnen delen.

In de *St-Antoniusschool* in *Rahrai* verkennen de leerlingen van klas 4 het nieuwe computerlabo.

Enkele van de computers die we in 2008 kochten worden nu nog gebruikt in de St-Antoniusschool in Dugawar ! We trachten altijd het uiterste uit onze uitrusting te halen.

hem het Pi-Top systeem uit en hij begreep hoe hij het moest installeren. Hij monteerde en installeerde ze allemaal voor ik in de maand juli in India aankwam. Het geeft altijd voldoening, te zien hoe onze leerlingen volwassen worden en op hun beurt kunnen bijdragen tot ons project.

De kinderen in *Rahrai* verwachtten me vol spanning en waren zo opgewonden toen we het labo installeerden. Ze groeien echt op tot flinke jonge mensen!

Dit nieuwe labo in *Rahrai* herinnerde me aan ons eerste XO computer labo in *Dugawar*, in 2008. De kinderen van *Dugawar* waren van dezelfde leeftijd als deze kinderen in *Rahrai*. De XO's werden beschouwd als goedkope computers, bedoeld om te worden uitgedeeld aan kinderen in ontwikkelingslanden overal ter wereld, om ze te verkennen, ermee te experimenteren en zich uit te drukken. Ik was erin geslaagd er 50 te verkrijgen uit verschillende landen, zoals de VS en Australia, via mensen die ze ook wilden schenken. Veel van die toestellen werken nu, na 10 jaar nog goed en ons labo functioneert er nog steeds mee!

Tekenen van verandering

Op een dag woonde ik een vergadering bij van een groep vrouwen op de binnenplaats van een huis in een van de dorpen waar we werken. We begonnen de vergadering met de leden

van onze vrouwengroep en daarna begonnen de mensen uit de omgeving geleidelijk binnen te komen om te zien wat er aan de hand was. Omdat ik geen Hindi versta, besteedde ik mij tijd aan het observeren van wat er gebeurde.

Wat eerst mijn aandacht trok, was een klein meisje dat een halfvolle zak naar binnen sleepte, komende van een kapotte weg die daar langsloopt. Ze schudde de zak leeg op een « *charpai* » (een bed dat voor vele doeleinden wordt gebruikt). Plots kwamen een heleboel kleine kinderen uit de omgeving daar samen en begonnen te spelen met wat in de zak had gezeten ! Het was erg boeiend, die kinderen te zien spelen...

Gedurende de afgelopen 15 jaar waarin ik deze dorpen heb bezocht, zag ik nooit kinderen samen spelen met speelgoed dat aangepast was aan hun leeftijd. We hebben vaak gemerkt dat de kinderen in de *Sint-Antoniusschool* weinig verbeelding hebben en wellicht is een van de voornaamste redenen dat ze zelden spelen met speelgoed als ze klein zijn. Later worden ze betrokken bij huishoudelijke taken, het kweken van dieren, het werk op de velden met hun ouders, enz. Ik vroeg me af, of het ons jarenlange werk was, dat nu verandering brengt in deze dorpen. We kennen de impact van economische verzelfstandiging dankzij onze microkredietprogramma's : vele van de deelnemers kunnen zich nu leningen veroorloven en televisietoestellen kopen en beter voor hun kinderen zorgen. In

Voor het eerst zie ik kinderen met speelgoed spelen in de dorpen... dat is heel goed om hun verbeelding te ontwikkelen.

de dorpen waar wij werken, worden veel overheidsprogramma's doeltreffend uitgevoerd. Hun rioleringen worden behoorlijk aangelegd, er worden wegen aangelegd, de vrouwen worden verzelfstandigd en nemen deel aan sociale activiteiten. Ze begrijpen het belang van behoorlijke zorg voor hun kinderen, met de nodige hygiëne en zorg, sturen hen naar school en bezorgen hen nu zelfs speelgoed ! Al deze vooruitgang wijst er volgens ons op dat een nieuwe generatie is opgestaan die hun levens gelukkiger zal maken.

Een jaar geleden schreef ik over een vergadering waaraan wij deelnamen in het dorp *Ramnagar*. De *Mahilamandals* van dit dorp (een groep vrouwen) had hun dorpsoverste, de *pradhan*, uitgenodigd op deze vergadering en vroeg hem om de weg naar hun dorp aan te leggen. De *pradhan* van *Ramnagar* heeft de leiding over drie dorpen en *Ramnagar* is niet het grootste. De *pradhan* voornaamste focus is de ontwikkeling van zijn eigen dorp, waar hij het grootste aantal stemmen krijgt. En *Ramnagar* is ook bekend als een dorp met een armere, minder goed opgeleide bevolking, die vaak is verwaarloosd.

Er kwam geen teken van beweging vanwege *Pradhan*, zelfs maanden later. Hij leek niet bereid te zijn, in te gaan op de eisen van de vrouwen. Het was een zeer frustrerende toestand voor onze vrouwengroep, en zij belegden een nieuwe vergadering om te overleggen en iets te ondernemen. Ze gingen hem opzoeken in zijn kantoor. Hij wimpelde hen af, zeggend dat hij de verkiezing niet had gewonnen met hun stemmen, en dat het niet zijn prioriteit was. Onze vrouwen voelden zich echt beledigd en ze eisten dat hij het werk zou doen. Ze besloten de *Sub Divisional Magistrate* (SDM) op te zoeken in de stad om te klagen over de houding van deze *Pradhan*. De *SDM* is de hoogste in rang om conflicten op te lossen en in het verleden hadden ze hem al benaderd met betrekking tot verscheidene andere zaken, en toen was

Welkomstrituelen zijn in India altijd verrassend en inspirerend...

De weg, 'voor' en...

... 'na' !

het telkens gelukt om te laten uitvoeren wat ze gevraagd hadden. Ze vertrouwden erop dat het SDM-kantoor hen zou begrijpen en het werk zou laten doen. Zoals ze verwachtten, luisterde de SDM naar hen en was hij bereid meteen het nodige te laten doen. De *Pradhan* werd inderdaad verplicht, de werken op te starten.

Vroeger werden dorpswegen aangelegd met kleistenen, maar tegenwoordig worden gewoonlijk cementtegels gebruikt. Die zijn sterker, schoner en makkelijker schoon te maken. Toen de aanleg van de weg in *Ramnagar* begon, ging alles goed tot en met de voorbereiding voor het leggen van de tegels, maar toen de tegels werden afgezet bij de werf, waren de vrouwen geschokt toen ze zagen dat het kleistenen waren. *Pradhan* is verantwoordelijk voor het opstellen en goedkeuren van de begroting en ze begrepen meteen dat hij met opzet een goedkope kwaliteit had gekozen. Deze situatie veroorzaakt nu veel conflicten in het dorp. Sommige dorpingen zijn allang blij dat het werk gebeurt en vinden

dat het beter is een minder goede weg te krijgen dan geen. Maar onze *Mahilamandals* voelden zich echt vernederd en bedrogen door de *pradhan*. Ze willen dat het werk wordt stilgelegd tot er cementtegels worden gebracht. Ze gingen de *pradhan* opnieuw opzoeken en hij antwoordde dat het te laat was, dat hij niets aan het project kon veranderen omdat de begroting was goedgekeurd. Ofwel werd de weg afgemaakt met kleistenen ofwel zouden ze moeten wachten. Op dit moment is een deel van de weg dus afgewerkt met kleistenen en de rest blijft onafgewerkt. Als ze akkoord gaan, wordt het werk onmiddellijk afgemaakt, met kleistenen. Zullen onze vrouwen toegeven en de rest van het werk laten uitvoeren? Zoniet, wat zal dan hun volgende stap zijn?

Onze veldwerkers wilden zich in dit stadium niet bemoeien met het conflict en we wachten nu af wat ze zelf zullen beslissen.

Marc Valentin, Voorzitter.

Een aantal vrouwen gingen naar de *Sub Divisional Magistrate* om er hun beklag over te doen dat de '*pradhan*' niet met het werk aan de weg wou beginnen...

